

10 e Kamer

Nr. 850/05  
VAN HET PARKET

Nr. 98287  
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving  
Vergunningsregister

Verstek

16 maart 2007

not. GE 64.L2.101831/03/ SW3 van het Openbaar Ministerie

en als herstellvorderende partij:

het college van burgemeester en schepenen van  
waarvan de zetel is

tegen:

Nr. , zonder gekend  
beroep, geboren , wonende te  
, van Nederlandse nationaliteit, thans zonder  
gekende woon- of verblijfplaats in België of in het buitenland,

Verdacht van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder vooraf-gaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te " ten kadaster gekend onder in eigendom toebehorende aan vennootschap te met adres te

1. een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor
  - het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval (art 99 §1-5° a)
  - het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (art 99 § 1-5° b)

- het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (art 99 § 1-5 c)

te op niet nader te bepalen datum vanaf 1 mei 2000 tot 1.1.2001

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

te vanaf 2.1.2001 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding, 23 maart 2005.

- B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56-1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan  
terzake diverse autowrakken, onderdelen van voertuigen, schroot, afvalbanden, hout en bouw materiaal

te in de periode van 1 mei 2000 tot dag uitvaardiging bevel tot dagvaarding, zijnde 23 maart 2005

- C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 2, 9 § 7, 29, 30, 39 § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, 58, 63, 64, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (BS 26.06.1991) spijs het verbod, een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan terzake de hiernavolgende inrichting : werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) andere dan bedoeld in rubriek 15.3, gekend onder rubriek 15.2

Te , herhaaldelijk in een periode tussen 1.5.2000 tot dagvaarding bevel tot dagvaarding, zijnde 23 maart 2005.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn en dit ten aanzien van de inrichtingen gekend onder volgende rubrieken overeenkomstig de indelingslijst terzake de aan het voormeld Besluit dd. 6 februari 1991

toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen nl. rubriek 15.2 en waarbij een dwangsom gekoppeld wordt van € 20 per dag bij overtreding van dit verbod.

**Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 7 juni 2005, 21<sup>ste</sup> kamer, rechtdoende bij verstek t.a.v. de beklaagde, werd als volgt beslist:**

Zegt dat de strafvordering met betrekking tot de betichting A2 in hoofde van de beklaagde onontvankelijk is.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, B en C samen tot een geldboete van € 200.

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op € 1.100.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 14 dagen.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, voor wat betreft € 100, gebracht op € 550 of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen van de uitgesproken geldboete van € 200 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Met betrekking tot de herstellvordering :

Stelt vast dat de herstellvordering voor zover gesteund op de betichting A2 niet langer ontvankelijk is.

Verklaart de herstellvordering gesteund op de telastlegging A1 ontvankelijk en gegrond;

Beveelt het herstel van het hiervoren omschreven perceel te gekend onder de benaming kadastraal gekend te in de oorspronkelijke toestand door weghaling van alle opgeslagen gebruikte en afgedankte voertuigen, allerhande materiaal, materieel of afval, door het perceel niet verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en door het niet verder plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten;

dit alles onder de verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag vertraging in uitvoering van dit bevel en dit vanaf de 30<sup>ste</sup> dag na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Zegt dat in voorkomend geval de verbeurte bedragen zullen toekomen aan ;

Met betrekking tot het exploitatieverbod :

Legt aan de beklaagde een exploitatieverbod op om op het hiervoor omschreven perceel nog verder een werkplaats in te richten voor het herstellen van motorvoertuigen met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden, andere dan bedoeld in rubriek 15.3 gekend onder rubriek 15.2 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning, en dit zolang deze inrichting niet behoorlijk vergund is;

Dit onder verbeurte van een dwangsom van € 25 per dag vertraging in uitvoering van dit bevel en dit vanaf de dag volgend op de datum van het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Zegt dat in voorkomend geval de verbeurte dwangsom zal toekomen aan het openbaar ministerie;

Met betrekking tot het verwijderen van het afval :

Veroordeelt de beklaagde alle afval op het voornoemd terrein te verwijderen binnen de termijn van drie maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis;

Machtigt de gemeente Moerbeke-Waas over te gaan tot opruiming en verwijdering van het afval op het voornoemd perceel indien de beklaagde niet is overgegaan tot opruiming en verwijdering binnen de termijn van drie maanden vanaf de datum van het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van opruiming en verwijdering van het afval gemaakt door , en dit op eenvoudige voorlegging van de factuur.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 97,04, meer de betekeningskosten van huidig vonnis.

Legt de beklaagde tevens een vergoeding op van € 25 in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 17 juni 2005 door de beklaagde, gevolgd door het Openbaar Ministerie.

\*

\*

\*

**Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:**

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van  
advocaat-generaal,

de burgerlijke partij in haar eisen bij monde van meester  
advocaat aan de balie te

De beklaagde verschijnt ter terechtzitting niet, noch iemand voor hem in de  
persoon van een advocaat.

\*

\*

\*

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn  
ontvankelijk.

2. Het bestreden vonnis vermeldt bij materiële vergissing als vrijwillig  
tussenkommende partij . De vrijwillige  
tussenkomst geschiedde door *het college van burgemeester en schepenen*  
van

Waar tussenkomst in strafzaken in de juridische betekenis van het woord  
het vrijwillig of gedwongen optreden van een derde in een tussen andere  
partijen gevoerd geding is, wat niet helemaal het geval is wanneer dit  
geding onder meer de vordering van deze derde tot voorwerp heeft, is het  
niettemin zo dat het college van burgemeester en schepenen van

voor de eerste rechter als partij kon  
"tussenkomen" in de meer algemene zin van het woord, dit is optreden als  
partij in een reeds aanhangig gemaakt geding die pleit, desgevallend  
conclusies neemt en eventueel een rechtsmiddel aanwendt. De  
herstelvordering die het openbaar ministerie uitoefent ingevolge de brief  
van het college van burgemeester en schepenen inhoudende de  
herstelvordering betreft immers de vordering van het college zelf, dat aldus  
het hem wettelijk opgedragen algemeen belang waarneemt. Het is derhalve  
terecht dat het college van burgemeester en schepenen van  
ter zake ook voor het Hof optreedt als herstelvorderende  
partij.

3. Met betrekking tot de telastlegging A.2 is het zo dat het artikel 146, 3° lid  
van *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18  
mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28  
september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4  
juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006,  
hierna genoemd DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet  
houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie  
van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni  
2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest  
nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand  
houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog  
slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het  
strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge  
art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te  
worden gemaakt.

Het onder A.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden was op het  
tijdstip dat de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd door de

betekening van de oorspronkelijke dagvaarding niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in een gebied voor dag- en verblijfsrecreatie, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De strafvordering voor zover zij betrekking heeft op de telastlegging A.2 is niet ontvankelijk.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, B en C, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beklaagde bewezen.

5. De feiten die aan de bewezen telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand op het gebied van de ruimtelijke ordening tot stand gebracht. Hij liet op het terrein nochtans gelegen in een gebied voor recreatie heel wat afval achter en deed geen melding van de geëxploiteerde hinderlijke inrichting van de derde klasse.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening en een gezond leefmilieu beogen heeft hij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Slechts de hierna uitgesproken straffen samen vormen daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden.

De beklaagde pleegde het misdrijf vóór, op en na 1 maart 2004 zodat de geldboete dient te worden uitgedrukt in euro en te worden vermenigvuldigd met 45 opdecimes.

6.1. Het college van burgemeester en schepenen van  
vordert krachtens art.149 § 1 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

De opheffing van het strafbare karakter van het onder A.2 te last gelegde in stand houden brengt niet mee dat de uitvoering van de werken en handelingen waarop de bewezen verklaarde telastlegging A.1 betrekking heeft niet de toereikende grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering.

Het herstel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning; het legt aan de beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

6.2. Het college van burgemeester en schepenen van  
vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagde om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

7. In toepassing van art.59 van het *Decreet van 2 juli 1984 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen* moet de beklaagde worden veroordeeld tot verwijdering van het afval binnen de hierna bepaalde termijn en past het hem te veroordelen tot terugbetaling van de kosten van de verwijdering zo deze door de gemeente of de OVAM zou dienen te geschieden wanneer de veroordeelde nalaat het afval te verwijderen binnen de gestelde termijn.

8. Om veiligheidsredenen dient krachtens art.39 § 2 van het *Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning* aan de beklaagde het verbod te worden opgelegd de in de telastlegging C vermelde hinderlijke inrichting te exploiteren gedurende een termijn van drie jaar. Niets staat in de weg aan de vordering van het openbaar ministerie om te beslissen dat de beklaagde een dwangsom zal verbeuren per vastgestelde inbreuk op het exploitatieverbod.

**OP DEZE GRONDEN,**

**Het Hof, rechtsprekend bij verstek ten aanzien van de beklaagde en op tegenspraak ten aanzien van de herstellvorderende partij,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,

25, 38, 40, 65, 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het bestreden vonnis voor zover de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.2 niet ontvankelijk wordt verklaard,

wijzigd het voor het overige als volgt:

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.1, B en C samen tot een hoofdgevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van € 1 000, vermeerderd met 45 opdecimes tot € 5 500 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te , nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door:

- het verwijderen van de op de grond opgeslagen gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen en afval,
- het verwijderen van de op de grond gewoonlijk geparkeerde voertuigen, wagens of aanhangwagens,
- het verwijderen van de op de grond geplaatste vaste inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt en waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning werd verleend,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet aldus in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

legt aan de beklaagde een verbod op om op het hiervoor omschreven perceel ; een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen met inbegrip van carrosseriewerken, andere dan bedoeld in rubriek 15.3, gekend onder rubriek 15.2 van de indelingslijst, nader vermeld in de telastlegging C, te exploiteren gedurende een termijn van drie jaar vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben,

zegt voor recht dat op vordering van het openbaar ministerie ddor de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 30 per vastgestelde inbreuk op dit exploitatieverbod,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot de verwijdering van de afvalstoffen vermeld in de telastlegging B binnen een termijn van twee maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden; veroordeelt de beklaagde tot terugbetaling van de kosten van de verwijdering van deze afvalstoffen zo de verwijdering door

of de OVAM zou dienen te geschieden wegens het niet naleven door de veroordeelde van dit bevel,

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 97,04 eerste aanleg en op € 113,84 in beroep, meer de kosten van uitgifte en betekening van huidig verstekarrest, vaststellend dat al deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

**Kosten:**

|                        |       |
|------------------------|-------|
| Afschriften:           | 37,05 |
| Opstelrecht ber.bekl.: | 30,00 |
| Dagvaarding:           | 36,44 |

---

103,49

+ 10 % : 10,35

---

Totaal :€ 113,84

**Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van 16 maart 2007.**

**Aanwezig :**

, kamervoorzitter,

, raadsheer,

, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;